

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3094/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3998/18 од 20.05.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3998/18 од 20.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3998/18 од 20.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 118/18 од 08.06.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати на име новчаног обештећења за имовинску штету која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског, сада Основног суда у Врању И 505/05, сада И 189/17 и то: на име разлике у заради и накнаде зараде за септембар 2001. године, 1.324,84 динара са законском затезном каматом од 20.10.2001. године до исплате, за октобар 2001. године, 1.567,02 динара са законском затезном каматом од 20.11.2001. године до исплате, за новембар 2001. године, 1.750,34 динара са законском затезном каматом од 20.12.2001. године; на име регреса за 2001. годину, 6.819,00 динара са законском затезном каматом од 21.08.2001. године до исплате и за 2002. годину, 6.932,50 динара са законском затезном каматом од 01.01.2003. године до исплате; на име трошкова парничног поступка 11.476,00 динара са законском затезном каматом од 10.02.2004. године до исплате и на име трошкова извршења по решењу Основног суда у Врању И 505/05 од 29.03.2005. године 3.120,00 динара са законском затезном каматом од 29.03.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка 13.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3998/18 од 20.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању Прр1 118/18 од 08.06.2018. године у ставу првом изреке у погледу главног потраживања на име разлике зараде и накнаде зараде за периоде ближе одређене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању Прр1 118/18 од 08.06.2018. године у ставу првом изреке у погледу одлуке о камати на главно потраживање трошкова извршног поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцу плати законску затезну камату на трошкове извршног поступка од 3.120,00 динара, почев од 31.01.2018. године као дана подношења тужбе па до исплате, док је одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка за период од 29.03.2005. године до 31.01.2018. године. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за имовинску штету која јој је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског И 505/05, сада Основног суда у Врању И 189/17, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиоцу са припадајућом каматом. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.01.2018. године, ради накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, а вредност предмета спора је 32.988,50 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, тако да је ревизија тужене недозвољена у смислу члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић